

VIRUMAA RAHVAÜLIKOOI TEATED

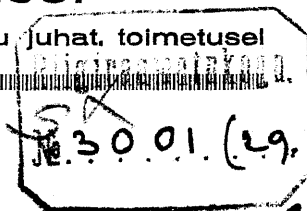
VILISTLASKOGU VÄLJAANNE

XVI

JAANUAR 1937

Ilmub vilistlaskogu juhata. toimetusel

Igavesed tähised.

Olen sagedasti mõtelnud selle üle, mispärast on rahvaülikooli õpilased palju tugevamate sidemetega kooli külge köidetud, kui teiste koolide õpilased. Et see nii on, võib näha mujal kui meil. Igal pool, nii Taanis kui Soomes kogunevad vilistlased aasta- ja suvipäevadele rohkel arvul, vanemate rahvaülikoolide juures ei ole haruldane näha vanemaid koos lastega rahvaülikooli tähtpäevi pühitsemas. Nii kestav on mõju, ta kestab tihti kogu eluaeg. Kuidas võib kõita kool, kus õpilased viibivad lühikest aega, kõigest 5—6 kuud, neid nii tugevasti, neile avaldada nii suurt mõju? Milles peitub see saladus?

Kahtlemata mõjub selleks kaasa rahvaülikooli siseelu perekondlik laad, sagedane kokkupuutumine õpilaste ja õpetajate vahel väljaspool koolitunde. Ei tahaks siiski uskuda, et see peapõhjus oleks.

Julgen arvata, et selleks on need elulised ja kasvatuslikud algtööd, millele põhjeneb kogu rahvaülikooli tegevus ja millest sõltub tema üldine laad ja sisemine vaim, see nägemata, kinnipüüdmata rahvaülikooli vaim, mida iga rahvaülikooli pere liige tunneb. Suur kasvatuseslane (Komeenius ütleb: „Kool on inimsuse töökoda“ ja rahvaülikooli isa Grundtvig nimetab kooli päikesetöökojaks.

Rahvaülikool püüab seda olla, püüab äratada elule inimese õilsamad alged, õpetada teda armastama elu ja tööd mis elu teeb elamisevääriliseks, rõõmu tundma tööst, mis järjest uusi väärtusi loob, maailma arendab ja kaunistab, armastama seda maad, mis Looja tema eluasemeks määranud ja rahvast, kelle rüpest ta ise võrsunud. Millist õigemast ja õilsamat sihti võikski elule anda? Olla kasulik inimsoole oma annete- ja jõukohase tööga, olla teatud ajal ja kohal asetamatu — see on inimese ülesanne, ja selleks püüab teed näidata rahvaülikool. Sellepärast, rahvaülikooli pere, edasi uuel aastal ürgsete kuid alati värskete, alati uute, seega igaveste tähiste poole.

Elu, töö, kodumaa — et me ei unustaks neid armastamast.

Lisa-mõtteid rahvaülikoolist.

Tagantjärele selgub nii mõnigi asi. Vast ehk ka selgub neile, kes rahvaülikoolis on olnud ainult aja mööda saatmiseks, alles aastate kuludes rahvaülikooli õige pale. Vast ehk selgub

siis ka, et rahvaülikoolist lahkudes oldi palju rumalamad kui sinna minnes, sest nüüd osati näha seda, et teame kõike-kõike veel nii vähe. Sügisel kooli tulles ei teadnud me, et meil silmapiir on nii pisiraadiusega. Talve jooksul õppisime seda tundma. Õppisime nii tundma iseennast, ja teadma, et peame ennast veel kõigiks kasvatama, peame alles alustama seda tööd nüüd. Tunne iseennast — seda rasket küsimust aitab lahendada rahvaülikool.

Õnn on sellele osaks saanud, kes saab veel teistkordselt olla asutuses, mis näitab inimesele seda, mida ta veel ja mida tal veel ei ole. Ütlen seda enese kohta, viibides praegult venäshrahva Soome rahvaülikoolis. Ja usun, et oskan nüüd juba paremini ja paremas arusaamises suhtuda rahvaülikooli mõttele.

Olen mälestanud Kundas olemise aegu ja juhataja isalikke seletusi noore inimese sihtidest ja piüetest ja nende kooskõlastamisest kogu ümbruse üldise arenguga rahvus-riikliselt seisukohalt. Rahvaülikool valmistas siis nagu pinda ette sellele, mis oli tulemas. Meie keskustelutunneil, meie referaatides ja kõnedes toodud mõtted on saanud nüüd riiklise tähtsuse ja ulatuse. Eks tule nüüd meil kõigil meelde, kui kuuleme — ehk ka ise aktiivselt kaasa lööme — praegusel rahvuslises uuestsünni ajajärgul uutest üritustest ja kõigist kindlaltrajatud tulevikusuundadest, et meie puhusime neist asjust juba Kundas. Võib olla, tundus see Kundas olles ehk mõnele „suurte sõnade tegemisenä“, kuid nüüd on sõnad teoks saanud. Ja rahvaülikool seega on olnud esimene looma uusi ja paremaid elumääre, mis puudutavad üksikisikut ja kogu me. rahvast. Kriipsutagem selles suhtes eriti alla rahvaülikooli osatähtsust!

Meie praegused suuremad rahvuslised üritused nagu nime eestistamine, kodukaunistamine jne. on kõik niisugused, millest juttu oli rahvaülikoolis. Samasuguseid mõtteüritusi tehakse praegult meie riikliste organite keskusest kogu maale ja rahvale. Meie juures pole vast jäänud „hüüdjaks hääleks kõrves“ need Kundas saadud tööterad. Meist igaüks — usun nii — on midagi korda saatnud Kunda mõjul niisugust, millest on kasu ka üldsusele. Nüüd aga olgu meie kohuseks kaasa aidata, et jõuaks arusaamisele kogu me rahvamass neist üritustest, mis tulevad riiklikest keskustest. Peame ju tunnistama seda, et meie laialistes rahvamassides kõikjal ei olda veel arusaamises, milleks seda kõike on vaja. Milleks on see nime muutmine, milleks hoonete värvimine? Ollakse ükskõiksed, sest ei tunta, ei teata siin olutähtsust. Meie, olles arusaamises kõigist neist, saame siin mõndagi teha. Võime öelda, et elame õnnelises ajajärgus, mis nagu kohane ja vastav noorustemperamentidele ja vaimustusele. On võimalusi tegutsemiseks. On avar töömaa, kus saame loovana teha ja juhtivas osas olla, praegune aeg. Näidakem siis, mida suudame! Teeme siin tegusid ja sõnu! Mõlemaid! „Eesti põlve uueks luua“, selle juhtlause järgi töötagem!

Olen rääkinud nüüd rahvaülikooli tähtsusest, tema kasust ja kohustustest. Eks ole see rahvaülikoolist lähtunud kohustus, mis meis ütleb, et peame töötama enese ja rahvuse kasuks.

Siin on küsimuses töö, mis peab edasi kandma elu üldises arengus. Kohustus ja töö — need ei pea meid kohutama, neid pidades ja tehes oleme täitnud oma ülesande. Ja sellest saame endile rahuldustunde, mis on kõige suuremaks palgaks.

Tehkem siis tööd ja pidagem selles suhtes meeles Virumaa Rahvaülikooli.

Kõigile kaasvillistlasile ja koolile 11. aastapäevaks „kõige paremat“.

Põhja-Savos, jõulukuul 1936. a.

Peep Kärp.

Milleks tulin Rahvaülikooli?

Eeldan, et kaasvillistlasi huvitab see küsimus. Sest enamik meist on kooli tulnud ikkagi kindla sihiga, kui teadlikult või alateadlikult meis see ka pesitses. Ja sellepärast praeguste õpilaste kooli tuleku põhjused peaksid teatud määral huvi pakuma endistele õpilastele.

On käepärast kahe viimase aasta õpilaste andmed. Need moodustavad üsna suure osa kogu Rahvaülikooli perest, umbes ühe viiendiku. Loomulik, et kogu Rüki pere läbilõikena ei saa seda siiski võtta, sest kümme aasta jooksul on kindlasti mitmed põhjused muutunud, olenedes ajast. Mis esimeste lendude juures väga võimalik oli, nimelt uudishimu uuetüübilise kooli tekkimise puhul Eestisse, seda enam ei leia viimaste lendude juures. On küllalt tuntud meie kool üle kodumaa, ja osa õpilasi märgib ühe põhjusena just endiste lõpetajate kiitvaid hinnanguid, mis neid tõukas kooli sisse astuma. Kuid väga paljud on lihtsalt lugenud kuulutust ajalehest ja leidnud endale kohase olevat Rahvaülikooli talvise ja lühikese õppeaja ainsama teiste koolide hulgast. Ja odavus, sest eestkätt väljutakse ikkagi majanduslikust küljest ka hariduse juures; võimalikult vähete kuludega saavutada maksimumi. Kuid need on n. n. eeldused kooli sisseastumiseks. Eripeatüki moodustavad põhjused ja soovid, mida keegi esitab õppimise kohta. Kiritööd, mille põhjal on käesolev läbilõige tehtud, on valmistatud sügisel, kohe kooli algul ja järelikult olid need soovid veel ümberkujunemata kooli võimalustele, kuigi on peaaegu kindel, et Rahvaülikool rahuldab või rahuldab neid täiel määral oma mitmekesise ja paenduva õppekava poolest. Sedagi on märkinud osa õpilasi põhjusena, kuigi enamik sisseastunuist polnud veel küllalt tuttav kogu õppetöö korraldusega, vastasel puhul oleks see arv veel suurem olnud.

Põhjused erinevad mees- ja naisõpilaste juures. See on loomulik, sest ka mõlemate rühmade huvialad erinevad. Arvutan vastavalt kummagist soost õpilaste arvulisele suhtele. Edasiõppimine ja enesearendamine on peamine põhjus umbes kahekolmandikule osale õpilaste arvust, eestkätt juba algkoolis või mujal õpitud teadmiste täiendamine. Enesekasvatust soovivad võrdsest nii mees- kui naisõpilased, samuti on lugu seltskondliku kasvatuses, mida üldiselt leitakse väga vähe omatavat. Kuid erinevus on seltskondliku töö juures, siin on mehed

suures ülekaalus. Tavaline nähe, et organisatsioonid tugenevad meeste õlule, väljaarvatud maiste erioorganisatsioonid, ja järelikult on neil ka õppida rohkem. Need neli ala on üksteisega seotud, nii enesekasvatus seltskondliku kasvatuses kui ka enesearendamine seltskondliku tööga, ja umbes 70 % õpilastest on nimetanud neid põhjusi. Edasi järgneb arvuliselt käsitöö, umbes 30 protsenti õpilaste hulgast on seda eriti nimetanud, neist on üle poole naisõpilasi. Oskusi ja teadmisi kutsetöökso soovivad umbes 20 protsenti, enamik mehi põllutöökso ja karjakasvatamiseks. Sama arv naisi tahavad õppida otstarbekohast kodukorrastust. Samuti naisõpilaste ala on keetmine ja lauakatmine, mida mainivad umbes 15 protsenti kogu õpilastest. Väike osa õpilasi nimetavad muid põhjusi, nagu omandada julgust ja püsivust kogu eluvõitluseks ja töötahet, õppida kodukaunistamist, aiandust ja mesindust, noorte organiseerimist. Enda väljendamisoskust ja vaimlist tööd soovib õppida üks õpilane, samuti ühistegevust, karskustööd. Hääks eelduseks õppetöökoolis arvatakse omavahelist kodust õhkkonda ja alalist kooselu õpetajatega. Samuti pärastist kontakti kooliga, mis ei lase ununeda juba kord õpitut, nagu teistes koolides. Ja peamine eeldus on odavus, väga mitmekesine ja talvine õppetöö, mis on lubanud umbes 30 protsendil õpilastest tulla Rahvavõitluskooli, muul juhul mitte. Önnelik võib olla Rahvavõitluskool, et ta suudab vastu tulla nii paljudele soovidele.

Tiit.

Olgem objektiivsed omis hinnanguis!

Enam objektiivsust, enam erapooletust — need loosungid on viimastel Eesti ülesehituse aastatel üha enam esile kerkinud. Oli seks ka viimane aeg. Kaitsta vaid omi vaateid saja-protsendiliselt, neid ainuõndsakstegijaiks pidada, kõike muud, mis välispool „oma“ meelsust ja tõekspidamisi, mahatallata — need olid iseloomustavad tunnused meie riiklis-rahvuslises elus enne eestluse uuestisündi, mis nüüd toimumas hoogsalt juba mõnda aega.

Peäks nüüd praegu kõigile selge olema, et ei saa olla ses mõttes tagasipöördumist vanale korrale. Kahetsusega nendime siiski, et veel RÜK vilistlaspereski leidub neid „vana hää aja“ jüngreid, kes fanaatikuina ripuvad omis tõekspidamisis, kõike muud hüljates.

VRÜK Teadete möödunud suvenumbris ilmus artikkel tänapäeva linnast, milles toodud väidetega ei saa nõustuda kõigekõlgselt erapooletuimgi maanoor, rääkimata neist, kes on sattunud elama sesse „kõllbiselt madalasse seltskonda“ „elumees-tena“. Kuigi linnakultuur eneses mõndagi nõrkust ja varjukõlge peidab, ei saa me ometi seda maksvaks lugeda täies ulatuses. Mitte iga linlane pole veel „elustkogenu, halbade kalduvustega“, samuti ei saa me praegusel momendil lugeda meie maa-elu niivõrd kõrgekultuurseks, et elades vaid iseenele ja iseendast hülgaksime linna — otse selle vastu, igauks, kes era-

poolelt hinnata suudab olukorda, leiab maalgi sööti sel alal veel vägagi palju. Kogu meie kultuur ta praegusel kujul on leidnud alguse linnadest, kus paremad eeldused ja soodustused selle arendamiseks. Ja kui seal nüüd esile tulevad mõnedki väärnähted (rammus maa kasvatab ka kõige rohkem umb-rohtu!), ei saa me ometi last tükis pesuveega välja visata. Ei saa öelda nii kategooriliselt, et vaid maal kasvatatakse toda iseloomutugevust, mis suudab püsivust anda isikule igas olukorras. Samuti ka mitte iga vilistlane, kes linnas, pole sinna siirdunud vaid kergeks ja lõbusaks eluks.

Hoopis mannetuteks tehakse meie noored aga, lubades neid vaid päevaks-paariks linna elu vaatlemiseks kui peeglist, mis üle selle, on kurjast — vist upub maanoor linnaporri! Isegi tugevaima loomuga ja tahtejõuga inimesele lubatakse vaid õppimist võimaldada linnas — jumalapärast aga mitte elamist!!!

See hädahüüd kõlab väga sarnasena neist ajast, mil iga põllumees pidi olema „kihihuviline“ põllumees, s. t. ka parteiliselt, ametnik mingi keskerakondlane, tööline kindlasti äärmine marksist jne. Nüüd aga on meil kõik rahvakihid koondatud isamaalikke ja rahvuslikke huve taotlevaks tervik-organisatsiooniks. Ja kui esiti arvati, et selline moodus pole mõeldav, on kaasaeg tunnustanud selle elujõulisust. Meil ei ole mitte niipalju jõudu, et teda killustada talvatagumisega üksikute ühiseluvormide vahele ja vastu, meie ei pruugi teisele kodanikule irevil hammastega vastu vahtida vaid põhjusel, et üks on maalt, teine linnast, vaid peame leidma sõbraliku koostöö mooduse. Otse sel leplikul alal on Rahvaülikool algusest peale omi põhimõtteid rajanud ja suurt korda saatnud. Kui aga keegi püüab veel vanu vaimu välja kutsuda, siis on see meie rahvuse ja riikluse seisukohalt enam kui lubamatu. Elades v a i d m a a l, võib esineda tihti hädadoht, millest meil sageligi kõnel-dud — maarahva väljalülitamine riiklik-poliitilisest elust, kuna linlastele on käepärasuse ja sobivuse mõttes sel alal suuremad võimalused jäetud kui maarahvale. Me peame jõudma teiste kõrgekultuursete põhjamaade tasemele, kus on endastmõistetav, et maamees oskab ja peabki otseselt osavõtma isegi riigivalitsemise instantsidest, kus ta ei esine mitte kui vaid kihihuvide kaitsja, vaid kui taiplik ja teadlik riigikodanik, suutes end läbi lüüa igas olukorras, linnas ja maal.

Need read ei ole mõeldud mitte kallaletungiks maanoortele ega sellele ideoloogiale — kuulun ise samasse seltsk. kihti — kuid just seepärast, et vältida õiglust ja erapooletust mõtlemisviisides, peame suutelised olema leidma ka siin objektiivset lahendust käesolevas küsimuses.

Vil. H. Taliga,

end. Isamaaliidu Virumaa komitee abisekretär.

Mõtteid kodukaunistamisest ja aiandusest.

Kodukaunistamise hoogtöö aktsioon tõmbab järjest laiemaid ringkondi kaasa ülesehitavale tööle.

Loomulikult iga V. R. Ü. vil! kohuseks on kaasa aidata kõikjal sellele suurele aktsioonile. Kerkib küsimus — mida just esijoones teha. See oleneb väga palju kohalikkudest oludest.

Enne kui ilupuid ja -põõsaid istutama hakatakse, tuleks tingimata luua rohkem korda kodusesse.

Aiad ja väravad tulevad parandada. Ülearune otstarbetu materjal ja tööriistad õuelt kõrvaldada, — vastavatesse kohtadesse.

Kord ja puhtus on kodukaunistamise eeltingimus. Kodumaa metsad on puude mitmekesisuse poolest võrdlemisi tähelepanuväärsed ja kohtades, kus ainelised olud mitte lähedad ei ole, peaks tingimata istutusmaterjaliks ilupuid ja -põõsaid talumetsadest otsima.

Igal juhul peaks patriotismi säilitamise mõttel välismaise päritoluga puude hulka tingimata ka kodumaa omi istutama.

Tammed, saared, pärnad, vahtrad, kased, kuused, kadakad j. t. sobivad võrdlemisi hästi aedadesse kodukaunistamiseks. Nõu suuremate tööde ja istutuskavade teostamiseks annavad konsulendid ja aiandusassistendid. Julge ja hää algatusega võib siin palju kordasaata.

Teiseks alaks on puuviljaaedade hooldamine ja korrastamine. Tänavuste saagiandmete põhjal tuleb keskmiselt iga inimese kohta 0,3 õuna päevas. Seda on vähe. Aitame kaasa puuviljasaakide tõstmiseks oma eeskujuga.

J a a n S i b u l,

aianduse assistent Vastseliinas.

Suvipäev 1936. a.

Traditsiooniline suvipäev peeti 14. juunil. Vilistlasi oli koos sel päeval õige rohkesti, hoogu ja vaimustust palju. Juba suvipäeva eelõhtul valdas Rahvaülikooli seniseid vaikkeid ruume meeleolurikas liiklemine ja jutlemine mis kestis hilja õhtuni.

Pühapäeval, suvipäeva ametlikuks osaks oli koosolek. Kõneles hra Ruus: „Kodukaunistamise vajadusest ja võimalusest.“ Ühiselt leitakse, et kodukaunistamine on vajalik, sest kodu välimus mõjub inimesele väga mitmekülgsest, arendab ja virgutab noori loovale tööle, tõstab enesetunnet ja aitab kõrgemale igapäevsusest. Kodukaunistamise takistamiseks on sageli aineiline võimalus, tahtepuudus, milles ilmneb ka oskuse puudus. Ainelisest puudusest peab aitama üle hea tahe. Tuleb kasutada iga vaba aega kodu-korrastamiseks ja kaunistamiseks, ise istutada puid, värvida aedu ja maju, nii võib rahata

palju korda saata. Oskuse puudusest aitab üle vastav kirjan-
dus nõuanded-konsulendid ja kohalikud kodukaunistamise ko-
miteed. Kuidas kaunistada kodu, see küsimuss leitakse kõige
raskem, siin peab kodu omanik ise ennast aitama, võttes ees-
kujuks, juba ennem kaunistatud kodusid, korraldada kodukor-
rastamise võistlusi jne. Muidugi peab kalkuleerima, et see sün-
niks ainete võimaluste piires, tarvitades odavamaid abinõusid,
värvimisel tarvitada soome-rootsi värve, millist võib ka harili-
kule tahumata palkidele kanda jne.

Aga kodu olgu ka seesmiselt ilus ja korras, sest oma kor-
ter või toakene on ikkagi ja selle peab sisustama maitsekalt,
isikupäraselt, tarvitades siin rohvuslikku laadi ja selle viimase
poole peame püüdma, kõik eranditult.

Siin ilmneb, et kodukaunistamine on mitmel pool täies
hoos, kuna teiselt poolt süüdistatakse komiteid, kes pole suut-
nud teha veel midagi nimetamisväärt. Aga seda tööd ei jõua
nii ruttu teha see nõuab aastaid.

Tarvilikuks arvati luua eesti taludele vastav standart-tüüp,
mille teostaks põllutöökoda ja standardiseerimine tuleks läbi-
viia aineliste võimaluste piires.

Süüdistatakse vanemat generatsiooni, kes ei taha minna
ajaga kaasa ja ei anna noortele tegevusvabadust, aga kui noo-
red tõesti suudavad luua ja korraldada talu, siis lepivad sellega
ka vanad, ning aitavad isegi kaasa. Sellega lõppes koosolek.

Järgnes jalutuskäik ja omavaheline koosviibimine.

Oli hea olla jällegi koos oma mõtteosalistega, et leida ühi-
selt uusi teid, uusi sihte, küsida ja vastata. Olime veendunud
kõik, et on meie hallis igapäevsuses minuteid ja tunde, mis lä-
bistavad meie teadvust heleda välguna, mis soendavad hingi
ja õilistavad mõtteid.

Suvipäevast talipäevani.

Pärast suvipäeva jääb Rahvaülikoolis vaikseks. Õpetaja-
test sõidavad mõned suvepuhkusele, teised kursustele — am-
mutama uusi teadmisi, et oleks talvel jagada janunevatele
noortele. Elevust hakkavad tooma uute õpilaste järelepärimis-
kirjad, millised aga sügisepoole kaldudes aina tihenevad. Ka
võiks veel seda mainida, et kerkib vahepeal üles uus hoone,
nimelt puukuur. 27. septembril korraldatakse traditsiooniline
loterii-allegri, mis õnnestub kenakesti. Oktoobrikuul on kirja-
vahetus noortega, kes soovivad Rahvaülikooli astuda, õige elav,
märksa elavam kui eelmistel aastatel. Kuu lõpul on järelepäri-
miste arv tõusnud 120-neni ja kooli õpilaseks registreerijaid on
üle 60-ne. Uusi õpilasi registreeritakse ikkagi veel, sest eel-
miste aastate kogemus on näidanud, et kõik registreerunud
siiski kooli ei tule. Viimaks oldakse sunnitud hilinevad soovi-
avaldatajatele siiski ära ütleva. Novembri algpäevil koguneb
Rahvaülikooli arvukas noortepere — nelikümmend nais- ja

kakskümmend meesõpilast, viimaste hulgast kaks välismaalt. Välismaalased on mõlemad Lätist, üks Läti Lutsimaalt, eestlased, kuigi lutsimaalane ei oska eesti keelt. Õppetöö läheb kohe rööbastesse, sest õpetajad on ju kõik endised, nii siis tööga vilunud. Ka õpilasühing algab tegevust, kutsutakse ellu kooperatiiv (ja ajakiri, mille seekordne nimi on „Kuma“). Enne jõulu ilmus kaks numbrit, viimane neist jõulusisuline. Koolitööle, mis algab hoogsalt, tekib ometi ettenägemata takistus haiguse näol. Niiskete ja uduste ilmade tõttu pääseb õpilaste hulgas lahti kurgutõbi — angiina, milline röövib nii mõneltki õpilaselt hulgakese kasulikke õppetunde. Õnneks ei kesta haigus kaua ja jõuluks on suurem hulk haigeid juba jalul.

Jõuluks lõpeb õppetöö hariliku kombe järele jõulupuuga. Laudakse, kuulatakse ettekandeid, jõuluvana jagab oma andeid, jälle laudakse ja mängitakse kuni hilise ööni. Järgmisel päeval on ruumid vaiksed ja tühjad, sest pea kõik õpilased sõidavad hommikuse rongiga minema. Rahvaülikooli jäävad jõulusid pidama ainult need õpilased, kellele kojusõit suure kauguse tõttu raskustega seotud: kolm saarlast ja lutsimaalane.

7. jaanuaril täituvad koolimaja ruumid jälle röömsa jutukõminaga: soovitakse üksteisele „hädad uut aastat!“, vahetatakse mõtteid äsjamöödunud pühade elamustest ja muljetest.

Järgmisel päeval algab õppetöö, kuigi kõik õpilased veel kohal ei ole. Ja need „laisad“ ei tulegi enne kui järgmisel esmaspäeval ning siis võib töö jälle täie „koormatisega“ alata. Kuid sellesse kavakindlasse töösse lööb kohe prao sisse hra Soosev, kes jõuab 12. jaanuari õhtul kohale ja algab järgmisel päeval näitekunsti kursusega. Käesoleval ajal elabki kogu Rahvaülikool näitekunsti kursuse tähe all ja ei pääse sellest enne aastapäeva, s. o. 16. veebruari.

Teateid vilistlastest.

Kuigi vilistlaskogu juhatus korduvalt on pöördunud palvega vilistlaste poole, saata teateid endi tööst ja tegevusest, on siiski võrdlemisi vähesed seni seda teinud. Sellepärast ei võigi „Teateid vilistlastest“ andmete rohkusega sugugi kiidelda. Kuid selles on tõesti süüdi vilistlased ise ja oleks väga soovita, et see „tühi koht“ tulevikus täituks rohkete teadetega.

Avaldame siin need vähesed teated, mis vahepeal siia jõudnud:

Vilistlane J a a n S i b u l kirjutab, et tema elu seni on arenenud tõusva tähe all, on töötanud maanoorte seltsides juhtival kohal, õiendanud Vahi aianduskooli juures eksami aiandusassistendi kutse saamiseks ja töötab praegu aiandusassistendina Vastseliina Põllumeeste Seltsi juures, milline koht teda praegu täiesti rahuldab.

Peep (Karla) Kärp õpib käesoleval talvel Soomes Põhja-Savo rahvaülikoolis. Nagu tema kirjast selgub olevat ta

praegu kibedas töös soome keele õppimisega, et paremini loengutest aru saada ja pärastpoole ka ise loengutega esineda (eesti rahvaülikoolide tegevusest ja üldse eesti oludest).

Vil. Harald Jürna, kes teatavasti kaks aastat õppis Lahti rahvaülikoolis Soomes, jätkab õpinguid Helsingi Ühiskonna Teaduste Akadeemias Jõulu eel viibis ta kodumaal ja külastas ka Rahvaülikooli, esinedes siin paari loenguga (Soome rahvaülikoolist, Grundtvigist kui rahvaülikooli isast).

Wil. Laine Tamjärv kirjutab, et on seni isatalus töötanud kodumajapidamise alal, osa võtnud ka seltskondlikust tegevusest, lüpsivõistlustel III auhinna omandanud, 2 kl. lüpsimärgi ja diplomi. Temal seisab tähtis elumuudatus ees, nimelt kavatseb ta käesoleva aasta veebruarikuus abielluda isakodu lähedal asuva põllumehe Nikolai Terk'iga.

Nagu vähestest siin avaldatud teadetest näha, et teatata palju oma elust-tegevusest Rahvaülikoolile. See ebasoovitav nähtus peaks küll kaduma, sest pakub ju vilistlasperele tõsist huvi kuulda kaaslaste elust ja tööst. Sellepärast uuendame palvet: **Saatke endast rohkem teateid, vilistlased!**

Teadaolevad nimemuutused vilistlaskogus.

Bernhard Vääлма	—	Bernhard Fählmann.
Evald Tuuletare	—	Evald Rentov.
Harald Tuuletare	—	Harald Rentov.
Arnold Lanno	—	Arnold Laurson.
Arnold Vaikla	—	Arnold Freudenberg.
Meeta Talisoo	—	Meeta Tallenhof.
Osvald Uibomets	—	Osvald Uulmann.
Jaak Olep	—	Arkadius Oolep.
Hilda Jaansoo	—	Hilda Jaanson.
Salme Pirnipuu	—	Salme Birnbaum.
Aarne Uiho	—	Arnold Uulmann.
Ervin Aimse	—	Ervin õunmann.

Kihlatud :

Salme Reesar	—	J. Tuiskiga.
Aneeli Talu	—	J. Kilmiga.
Laine Tamjärv	—	N. Terkiga.

Elu tähtsamal pöördel seisvaile soovime edurikast tulevikku.

Astuge vilistlaskogu liikmeks!

Meie vilistlaskogu liikmete pere paisus möödunud aastal 230-ni, käesoleval aastal on see tõusnud isegi 282-ni. Kui aga silmitseda 1936. a. liikmeraha õiendanud vilistlase nimestiku, siis alaneb see arv ligi poole võrra, nimelt 148-ni. Kuidas on saadud siis arv 282? Sel teel, et vilistlaskogu liikmeteks on arvatud ka need vilistlased, kes ei ole küll käesoleva 1936. aasta

maksu maksnud, vaid kas 1935. või 1934. a. maksu, sest neile saadetakse vilistlaskogu otsuse järele „Rahvaülikooli Teated“. Põhikirja järele tuleks liikmeteks lugeda ainult 148 õpilast — vaevalt 30% kogu vilistlastest. Nüüd oleks tõesti võimalik midagi ära teha, kui ühte hoiaksime. Hoidkem siis ühte! See ei käi kellelgi üle jõu. Kel võimalus, astugu eluaegseks liikmeks. Vilistlaskogu liikmemaks aastas 50 senti, eluaegne liikme maks 5 krooni.

Saatke kaastöid, ka luuletisi ja novelette, „Rahvaülikooli Teadete“ jaoks, sest ainult see võib meie lehe sisu värskendada ja huvitavaks muuta.

TOIMETUS.

Vilistlaspäevade kava:

LAUPÄEVAL, 6. VEEBRUARIL:

Kell 20,15 — Peoõhtu.

Kavas: „KIRVES JA KUU“.

M. Raua näidend 3 vaatuses.

Sissepääs vilistlastele 25 senti.

PÜHAPÄEVAL:

Kell 9.30 — Hommikueine.

„ 11.30 — Koosolek.

Peateema: Käesoleva aja kultuuri põhijooni.

„ 15.00 — Lõuna.

„ 17.00 — Vilistlaskogu koosolek.

„ 20.00 — Õhtueine.

„ 21.00 — Omavaheline koosviibimine.

Vilistlased, kes V. Rük. vilistlaskogu liikmemaksu tasunud 1936. a. eest.

Kr. S.	Kr. S.
Nalveste, Hildegard —.50	Preimann, Marta . —.75
Liivak, Neta . . . —.50	Kroll, Tiit . . . —.50
Pello, Meeri . . . —.50	Pärn, Ellen . . . 1.—
Kaldas, Aleksander —.50	Grünfeldt, Ferd. . 1.—
Vaino, Ilse . . . —.50	Karjane, Liidia . . —.70
Jaagomäe, Johanna —.50	Kästik, Valentine . —.50
Otsmann, Melita. . —.50	Vainosaar, Ants . . —.50
Tamm, Melanie . . —.50	Kõrvits, Salme . . —.50
Serm, Leida . . . —.50	Klaas, Edgar . . . —.60
Tõnisson, Bernhard —.50	Raik, Artur . . . —.60
Reinson, Marta . . —.50	Suur, Hilja . . . —.50
Polagenne, Alma . . —.50	Böckler, Märt . . —.75
Rahnel, Ida . . . —.50	Klaamann, Adele . . —.75

	Kr. s.
Epner, Sigord . . .	2.—
Riibe, Meeri . . .	—50
Rotmann, Olga . . .	—50
Leichter, Anna . . .	—75
Peedar, Melita . . .	—55
Nurkse, Heinrich . . .	—50
Poomann, Hilda . . .	—50
Talisoo, Meeta . . .	—50
Painik, Ellen . . .	—50
Vosberg, Olga . . .	—50
Väälmaa, Bernhard . . .	—50
Vellau, Artur . . .	—50
Talu, Aneeli . . .	—50
Kuusk, Endel . . .	—50
Reinstein, Evald . . .	—50
Lillo, Evald . . .	—50
Täht, Elmar . . .	1.—
Remlik, Armilda . . .	—50
Kamerant, Richard . . .	—50
Adamson, Elsa . . .	—50
Karro, Linda . . .	—50
Värtson, Hilda . . .	1.—
Nõmberg, Meeta . . .	—50
Krall, Magda . . .	—50
Jaanimäe, Veera . . .	—50
Jaanimäe, Aliine . . .	—50
Kesküla, Adolf . . .	—50
Slutin, Veera . . .	—50
Slutin, Eliise . . .	—50
Pääro, Aino . . .	—50
Uibo, Aarne . . .	—50
Taliga, Harivald . . .	1.—
Talts, Heinriette . . .	—50
Mikker, Asta . . .	—50
Mentak, Ulrich . . .	—50
Mikker, Endel . . .	—50
Riispapp, Alma . . .	—50
Niinepuu, Harald . . .	—50
Niinepuu, Haide . . .	—50
Kroll, Ella . . .	—50
Noorlind, Helda . . .	—50
Lessuke, Lisete . . .	—50
Orgus, Leida . . .	—75
Kask, Armand . . .	—50
Makats, Marta . . .	—75
Saar, Leida . . .	—50
Silvester, Benita . . .	—50
Tang, Serafima . . .	—50
Kreek, Aino . . .	—50
Kadak, Marie . . .	1.—
Raudmets, Ellen . . .	1.—
Grauen, Renate . . .	—50

	Kr. s.
Peeterson, Joosep . . .	1.—
Rogov, Antonina . . .	—70
Kuulbach, Aliide . . .	—50
Vernik, Veera . . .	—50
Kallas, Johannes . . .	—50
Plunt, Aino . . .	—50
Song, Meeta . . .	1.—
Kissa, Alma . . .	—50
Luts, Salme . . .	—50
Loik, Helmi . . .	—50
Jürna, Harald . . .	—50
Tuuletare, Harald . . .	—50
Kuulbach, Karl . . .	—50
Uibo, Amanda . . .	—50
Pass, Ferdinand . . .	—50
Ehvard, Ludmilla . . .	—50
Allikas, Leida . . .	—50
Parmas, Hilda . . .	—50
Voogla, Emmi . . .	—50
Kaljuste, Ferdinand . . .	1.—
Bockmann, Hugo . . .	—50
Tuuletare, Evald . . .	—50
Otsus, Anete . . .	—50
Ennuste, Enn . . .	—50
Tammre, Valdek . . .	—50
Sivadi, Aino . . .	—50
Otsalt, Aino . . .	—70
Kool, Linda . . .	—70
Silvere, Leida . . .	1.—
Vares, Benita . . .	1.—
Pirnipuu, Salme . . .	—75
Haavisto, Kata . . .	—60
Tamm, Isete . . .	—75
Vahur, Henno . . .	1.—
Eino, Georg . . .	—50
Sandmann, Joh. . . .	1.05
Uustalu, Elsa . . .	—50
Muru, Anni . . .	—50
Tenneberg, Armin . . .	—50
Kallip, Aliise . . .	—75
Mikker, Salme . . .	—50
Möllits, Leida . . .	—75
Gustavson, Anni . . .	—70
Rodi, Elfriede . . .	—70
Kruuspart, Leo . . .	—50
Kruuspart, Karl . . .	—50
Reesar, Salme . . .	—75
Aam, Ilse . . .	2.—
Juhkam, Anton . . .	—50
Siibe, Salme . . .	—50
Fredi, Reino . . .	—50
Sakrits, Helene . . .	—50

	Kr. S.
Saksmann, Aino . . .	—50
Luik, Aliide . . .	—75
Klaumann, Veera . . .	1.—
Sellmann, Helene . . .	—75
Vinkel, Renate . . .	—50
Bork, Vendla . . .	—50
Seliov, Ida . . .	—50
Nelson, Leida . . .	—75
Reinvald, Joh. . .	1.—
Aks, Helga . . .	—50
Heinmann, Ellen . . .	—50
Sibul, Jaan . . .	—50
Veelmann, Alfred . . .	—50
Maltis, Sanna . . .	—50
Roopere, Marta . . .	1.—

	Kr. S.
Soorm, Hilda . . .	1.—
Mägi, Aleksander . . .	1.—
Näks, Heino . . .	1.—

**Eluaegse liikmemaksu
tasunud 1936. a.**

	Kr.
Peetsalu, Jakob . . .	5.—
Tuus, Hermann . . .	5.—
Tamjärv, Laine . . .	5.—
Tamjärv, Lembit . . .	5.—
Liiver, Johannes . . .	5.—
Jaansoc, Hilda . . .	5.—
Uibomets, Osvald . . .	5.—
Ruus, Jaan . . .	5.—